

Vstajenje.

Spisal V. Kosmak. Preložil Jožef Gruden.

Procesija se je pomikala skozi prijazno vas. Naprej so šli šolarčki dva pa dva skupaj, potem deklice in mladeniči, nato godci z lesketajočimi godali, igrajoči veselo pesem; za njimi so zvončkali ministrantje v rdečih haljah, cerkvenik je kadil s srebrno kadilnico zlati monštranci, v kateri je duhovnik v belem plašču nesel Telo Gospodovo. Krog njega so šle družice v belih krilih. Zadaj pestra gnječa ljudi. Sleherno oko je zažarelo veselja, sleherna usta so pela pesem. Bilo je to čez vse lepo, neizrečeno milo in pretresljivo. Na vrtcih pred hišami so stale cvetlice, vzpenjale glavice ter motrile ta lepi, pestri izprevod, prisluskale radostni godbi — a procesija je šla naprej, naprej — in cvetlice niso mogle ž njo.

Uboge cvetlice!

Izprevod se je vrnil v cerkev, godba je ponehala, zvonovi utihnili. Ljudje so se razšli po hišah, in kmalu potem sta zavladala mir in tihota po čeli vasi.

Po hišah je ugasnila luč za lučjo. Nočni čuvaj je počasi odšel spat. Noč pred Velikonočjo je sveta noč, to noč ne kradejo tatje; zato je šel čuvaj s helebardo domov počivat. Legel je ter zaspal in ž njim vred zaspala vsa vas, tudi psi so utihnili. S temnega neba so gledale velike zvezde mirno na mirni svet.

Naenkrat se je razlila tajna zarja po obnebju, listje po vrtéh je zašuštelo kakor množica, ko po dolgem čakanju poslednjič le pride priljubljeni mož. In to je bil mesec nad cerkvijo, ki se je prijazno smejal, kakor bi hotel reči: „Dober večer Bog daj — vam ljudem po hišah, vam cveticam po vrtéh, vam ptičkam po gnezdecih! Dober večer! Ali me ne vidite?“

Ali ljudje se niso zmenili; so brezčutni. Ljudi vzbuja le zlato solnce, lepa lunina zarja jih ne drami. Cvetlice so sicer dvigale glavice, a niso mogle se vzdramiti; zaspajo so gledale, dokler ni zažvrgolel slavček, ki jih je popolnoma probudil.

A čudo; tudi cvetlice so oživele. Ne, kakor oživijo po dežju — ampak v resnici!

Vsaki kelih, vsaka kronica se je izpremenila v krasno, vitko, ljubko celico duši.

Hitele so hitro skupaj z vrtov, lok, od potoka, od vseh strani k beli cerkvi, ki je blestela v tajni mesečni svetlobi. Tam so se uvrstile cvetke v izprevod, kakor prejšnji dan ljudje, le da je bil ta izprevod lepši, slikovitejši. Naprej so šle male brkončice in spominčice z gore in od potoka, potem beli in modri podleski, za njimi bele šmarnice, vijolice ter zvončki in ti so godli in brenkali tako krasno, tako omamljivo, da bdeči ljudje še niso slišali take godbe. Potem je šlo šest velikonočnic kakor šest ministrantov

in vsaka je nesla namesto sveče kresnico. Za cerkveniki so uvrstile cvetlice dva rdeča tulipana. Ta dva sta šla ponosno pred vitkim narcisom. Bil je v belo haljo odet ter nesel visoko na zlatem listku razcvele kalužnice kristalno kapljo pomladne rose. Pomladna rosa je spasilj cveticam! Poživlja jih ter krepča, kakor nas ljudi beseda božja! Nam je poslal Bog svojega Sina, cveticam pošilja roso. Zato klanjajo cvetke, kadar pada rosa, pred njo pokorno glavece. — Krog narcisa so šle družice, sramežljive marjetice.

Za duhovnikom — narcisom je šla mnogoštevilna gnječa različnih cvetic, čisto zadnje so bile upognjene materine dušice v obelelih krilih.

Ko je prišel izprevod na vrt k cerkvi, kjer je mesec najjasneje svetil, je povzdignil narcis listek z roso ter zapel s cvetličjim glasom:

„Pomlad je tu; aleluja!“

Cvetlice so se klanjale, zvončki so zagodli in vse cvetje je zapelo, kakor bi sladke bučelice brnele:

Spet pada rosa majeva,
Aleluja! aleluja!
Spet kaplje mana rajeva,
Aleluja! aleluja!
V grmičku poje slavček spet —
Ves svet je v čar in kras odet.
Pozdravljena si nam, pomlad,
Pozdravljena stotisočkrat.
Aleluja! aleluja!

In dalje se je pomikal izprevod po vasi, in kjer je še kakšna cvetlica dremala, je vstala ter se pridružila izprevodu.

Prišedši k poslednji koči, se jim je pridružilo nekoliko vijolic. Bile so blede, bolne.

„Kje ste bile tako dolgo?“, jih je vprašal narcis, „da niste prišle pozdravljat pomladi?“

„Oh, ravno nas je utrgala mati iz one kočice, povezala nas v šopek ter dala bolnemu detetu, ki se je igralo z nami, poljubljalo nas z gorkimi ustnicami, da smo skoro umrle, a dete je le preminulo. Poglejte gor.“

Cvetlice so pogledale k nebesom. Tam je letel angel temnih kodrov. V naročju je imel ljubko dete. Oba sta se smejala. Krog njih so blesketale zvezde in nad zvezdami se je razprostiral rajski vrt.

Cvetlice so začudeno gledale.

Najstarejša vijolica je rekla: „To dete je mnogo trpelo. Dobro mu bo tam v večni pomladi!“

Visoko na drevesu je zaplakal slavček — v koči pa je odprla mati okno s solzo v očeh.

